

Jeg skal saa angaaende Ekspropriationerne sige til det ærede Medlem, at her stod jeg i 1894, da vi fik denne Lov, som gjaldt 27 Baner, og kæmpede for, at vi ikke skulde have haft Reglerne i Fr. 1845 at gaa efter, men Reglerne i Loven af 1861. Jeg kæmpede til det yderste for, ikke at de paagældende Lodsejere skulde være eneraadende eller have Flertal i Kommissionen, for det kunde slet ikke gaa, men jeg ønskede, at de skulde være medbestemmende, og det blev endelig ogsaa slaaet fast i den Lov, vi fik om Udvidelsen af bestaaende Jernbaneanlæg. Naar der er mindst 5 Lodsejere, saa have de Lov til at vælge en Del af den paagældende Kommission, altsaa vælge delegerede ind i den Forsamling, som skal tage deres Ejendomme fra dem. Men jeg blev bækæmpet til det yderste af Højre og Moderationen, og de vare i en saadan Velmagt den Gang, at de vare i Stand til at hindre og slaa os andre ved Afstemningen, saa vi ikke kunde komme til at indføre en saadan Bestemmelse. Men det skal den danske Bondestand ogsaa vide, nu naar den skal til at lægge Ryg til, naar Jorden skal tages fra den, at det er Højre og Moderationen, der i 1894 have skaffet os Loven saadan, at de ingen delegerede faa i denne Forsamling. De Herrer ville gerne gøre sig til af, at de ere de eneste uforfalskede Agrarer og Landmænd, men her staa de sandelig ikke paa Landmændenes Standpunkt. Derfor kan jeg godt tænke mig, naar de Herrer Kommissarier staa i Spidsen for saadanne Kommissioner, som nedsættes i Henhold til Loven af 8. Maj 1894, at der saa i mange Tilfælde maaske ikke sker de paagældende Lodsejere fuld Ret, og det er det, der har givet mig Anledning til at berøre dette Spørgsmaal.

Naar der saa er Tale om, at een Mand skulde ikke kunne overkomme Forretningerne i det hele Land, ja, saa er jeg bleven misforstaaet af det ærede Medlem for Thisted og, som det lader til, ogsaa af det ærede Medlem for Ribe Amts 4de Valgkreds (L. Rasmussen). Jeg mener netop, at vi ikke behøve Kommissarier til andet end til at lede Ekspropriationskommissionens Arbejde. I øvrigt skulde Regeringen blot have sine delegerede i de paagældende Jernbaners Bestyrelser, hvor de jo have Halvdelen af Stemmerne, og hvorved Staten var i Stand til at øve en virksom Kontrol. Det var i alt Fald mit Grundstandpunkt, men det kan jo godt være, at det ikke kan føres igennem. Regeringen kunde maaske godt have Brug

for en for Øerne og en for Jylland til altid at staa i Spidsen for Ekspropriationerne, for at de kunde blive ensartede. Jeg indrømmer endogsaa den ærede Minister, der jo i Finansudvalget har givet os gode Grunde derfor, at der kan behøves juridisk Bistand ved slige Lejligheder, for at Forretningerne kunne blive saa ensartede som muligt, hvilket jo er i alles Interesse. Det er det Standpunkt, jeg egentlig personlig har, og det er jeg vis paa, at mange dele med mig.

Til det ærede Medlem for Bogense (Aadal) skal jeg kun rette en Anmodning om at læse Instruksen, som er udstedt af Indenrigsministeriet den 7. Februar 1877; saa vil han faa at se, hvad det er, Kommissærerne skulle udføre. At de ikke gøre det, er jo en given Sag, for det er jo umuligt for dem efter den Mængde Baner, de have, og efter den Alder, de Mænd have, der skulle udføre det Arbejde. Jeg har nu den Opfattelse, at naar Ministeriet udsteder en Instruks, skal den holdes saa vidt muligt, og naar den ikke kan holdes, fordi det er fysisk umuligt for de paagældende, fordi de have for meget Arbejde, saa er det en Fejl ved den hele Sag. Nu er Forholdet jo dette, for at tage en enkelt Ting, at der staa i Instruksen, at vedkommende Kommissær skal jævnligen berejse Jernbanelinierne for at undersøge Banens Benyttelse og Maaden, hvorpaa den ledes; ethvert Ulykkestilfælde paa Banen skal ogsaa straks indberettes til ham. Naar nu den praktiske Iscenesættelse af denne Sag for os Jyder er den, at vi se ikke vor Kommissær mere end en Gang om Aaret, nemlig naar han kommer til Generalforsamling, medens vi for Resten ikke se det mindste til ham, saa forekommer det mig, at saa viser det bedst i Praksis, at saaledes som Institutionen nu er, gaar det ikke, som det skal i Henhold til den Instruks, Ministeriet har udstedt 1877. Naar det ærede Medlem vil læse den igennem med dens ikke faa Paragraffer, vil han komme til Kundskab om, hvad der forlanges af en saadan Kommissarius, og at han ingenlunde skal staa paa Banen og rode i Gruset for at se, om Svellerne ere raadne og lignende, for det kan ikke falde mig ind at forlange, at han skal gøre det.

Men nu kommer jo denne Sag til Behandling baade det ene og det andet Sted, og saa kunde vi jo se at blive enige om det. Ministeren har i alt Fald haft den Tilfredsstillelse, at alle have takket ham for, at han er kommen med et Forslag om den Sag, hvad vi længe have ønsket,